

ČETIRI KAVAFISOVE PJESME

Tijelo, sjeti se...

(Θυμήσου, Σώμα...)

Tijelo, sjeti se ne samo koliko si bilo voljeno,
ne samo kreveta u kojima si ležalo,
nego i onih želja koje su za tebe
otvoreno sjale u očima
i drhtale u glasu – no igrom slučaja nisu se ostvarile.

Sad, kad je sve to dio prošlosti,
čini se gotovo kao da si se tim željama predalo
– kako su sjale, sjeti se, u očima koje su te gledale,
kako su drhtale u glasu – za tebe, sjeti se, tijelo.

Sive oči

(Γκριζα)

Dok sam promatrao jedan polusivi opal,
sjetio sam se lijepih sivih očiju
koje sam bio vidio – ima tome 20 godina...

Mjesec dana smo bili zaljubljeni.
Zatim je otišao, mislim, u Smirnu,
da se tamo zaposli, i više se nismo vidjeli.

Ako je još živ, poružnile su sive oči;
ogrubjelo je lijepo lice.

O, sjećanje, ti ih čuvaj onakvima kakve su bile.
I, sjećanje, što god možeš od te moje ljubavi,
što god možeš vrati mi večeras.

U Sparti

(Εν Σπάρτη)

Nije znao kralj Kleomen, nije se usudio –
nije znao kako uputiti takvu riječ
vlastitoj majci: da Ptolemej
kao zalog njihovog dogovora traži
da i ona bude poslana u Egipat kao talac

– presramotna, ponižavajuća stvar.
Oklijevao bi kad god bi došao razgovarati s njom;
počeo bi govoriti, a zatim bi prestao.

No, izvanredna žena ga je razumjela
(već je bila čula neke glasine)
i ohrabrila ga da joj ispriča sve;
i rekla da, naravno, pristaje.
I zaista je bila vesela
što i pod stare dane
još uvijek može biti korisna Sparti.

A što se tiče poniženja – bila je ravnodušna.
Jedan lagidski skorojević svakako nije mogao
shvatiti Spartanski Duh kako valja;
stoga ni njegov zahtjev nije mogao
uistinu poniziti Presvijetlu Gospodaricu poput nje,
majke spartanskog kralja.

**Melankolija Jazona, Kleandrova sina,
pjesnika u Komageni 595. p. K.**

*(Μελαγχολία του Ιάσονος Κλεάνδρου,
ποιητού εν Κομμαγενή 595 μ. X.)*

Starenje mojeg tijela i moje ljepote
rana je zadana strašnim nožem.
Nemam više snage da se suočim s tim.
U tebi tražim utjehu, Pjesnička Vještino,
ipak se ti razumiješ u lijekove;
pokušaje da se otupi bol kroz Maštu i Riječ.

Rana je to zadana strašnim nožem.
Donesi svoje lijekove, Pjesnička Vještino,
koji, barem nakratko, pomažu da se ne osjeti rana.

Petra Šoštarić